

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse, v právní věci **žalobce: A. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Arménská republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, **proti žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2014, č.j. CPR-19383-2/ČJ-2014-930310-258,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 17. 12. 2014, č.j. CPR-19383-2/ČJ-2014-930310-258, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 10. 2014, č.j. KRPU-157115-11/ČJ-2014-040026, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti a podle ust. § 115 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto tak, že se cestovní průkaz totožnosti nevydává.

Žalobce podal dne 08. 07. 2014 žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. Přestože na území České republiky žije již od svých 9 let, nedisponuje žádným cestovním dokladem, neboť si jej nemůže z objektivních důvodů opatřit. Zastupitelský orgán Arménské republiky odmítá nový cestovní doklad vydat s odůvodněním, že žalobce musí nejprve absolvovat základní vojenskou službu v Arménii. Zároveň však o této skutečnosti odpírá vydat jakékoliv potvrzení. Zastupitelskému úřadu je totiž známo, že by tak žalobce splnil podmínky stanovené v ust. § 114 zákona o pobytu cizinců pro vydání cestovního průkazu totožnosti či cizineckého pasu. Poslední pokus o získání nového cestovního dokladu učinil dne 20. 02. 2014 spolu se čtyřmi dalšími osobami, jejichž výslech byl navrhován v rámci správního řízení. Žalovaná se však tímto návrhem relevantním způsobem nezabývala. Znalost uvedené aplikační praxe zastupitelského úřadu přitom správní orgány nerozporují.

Pokud jde o samotný důvod zamítnutí žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti, správní orgán jej zdůvodnil tím, že nebyl prokázán úmysl žalobce vycestovat z území České republiky. Je sice pravdou, že ust. § 114 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovoří o „*cestovním průkazu totožnosti k vycestování*“, nicméně nikde dále není stanoveno, že by se jednalo o zákonnou podmínku pro jeho vydání. Správní orgán opřel své rozhodnutí o prokazatelný úmysl nevycestovat z území České republiky – tím však žalobce měl na mysli úmysl nevycestovat zpět do Arménie, kde by musel vykonat vojenskou službu a byl odtržen od rodinného života. Jeho vztah k České republice ostatně dokazuje i fakt, že aktuálně požádal o vydání povolení k trvalému pobytu na jejím území. Jestliže tedy správní orgán tvrdí, že důvodem nevyhovění žádosti je pouze neprokázání úmyslu vycestovat z území České republiky, je takový výrok zcela neurčitý a nepřezkoumatelný, a samotný důvod pak nezákonný a přepjatě formalistický. Ust. § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců slouží právě pro případy, kdy cizinec nemá platný cestovní doklad a z objektivních důvodů si nemůže obstarat jeho náhradu. Přitom ale potřebuje doklad obecně umožňující cestovat, nikoliv jen vycestovat.

Uvedený cestovní průkaz navíc žalobce potřebuje i pro účely řízení o udělení trvalého pobytu, neboť jeho doložení je formální náležitostí žádosti. V případě jeho nevydání tak žalobci hrozí zásah do jeho základních práv a svobod, kdy by svou situaci musel řešit nastoupením vojenské služby v zemi, která je mu cizí, neboť v ní již od dětství nežije. S vojenskou službou navíc ze svého přesvědčení vnitřně nesouhlasí a tvrdí, že právo odmítnout její výkon spadá pod ochranu čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nelze ani opomíjet závazek státu nevystavit žádnou osobu reálnému nebezpečí vážné újmy. Nevydání průkazu je proto porušením principu dobré správy, neboť zájem na ochraně práv a svobod žalobce jistě předčí pochybnosti správních orgánů o tom, zda neexistuje jiná cesta, jak by žalobce mohl vydání cestovního dokladu přece jen dosáhnout. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. Pro osobu, která je natolik integrována se státem, a jež dokonce materiálně splňuje podmínky pro získání státního občanství, jsou možné následky a existující nebezpečí zásahu do jejích základních práv a svobod zcela mimořádně v porovnání s případnými čistě formálními důvody pro nevydání cestovního průkazu totožnosti.

Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované a správního orgánu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobcem uplatněné žalobní námitky v předmětné žalobě jsou shodné jako námitky žalobce uplatněné v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 10. 2014 č. j. KRPU-157115-11/ČJ-2014-040026, se kterými se odvolací správní orgán již vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Proto plně odkazuje na rozhodnutí ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17. 12. 2014 č.j. CPR-19383-2/ČJ-2014-930310-258. Dále pak uvedla, že žalobní námitky jakož i námitky uvedené žalobcem v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 10. 2014 č.j. KRPU-157115-11/ČJ-2014-040026, jsou totožné s námitkami uvedenými žalobcem v řízení o žalobě vedené Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 31/2014. Žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, a navrhla proto zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že žalobce je fakticky uvězněn na území České republiky, když mu arménské úřady ustavičně odmítají vydat cestovní doklad. Žalobce hodlá vycestovat z území České republiky a to do jakékoli země, která mu bude ochotna vystavit cestovní doklad, který mu umožní cestovat.

Žalovaná zaslala soudu písemnou omluvu z jednání, ve které souhlasila s projednáním věci v její nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovanou k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 08. 07. 2014 podal žalobce žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. Žádost byla doplněna o průvodní dopis, ve kterém právní zástupce účastníka uvedl, že žalobce v současnosti nemá žádný platný cestovní doklad a není schopen si ho z objektivních důvodů opatřit. Největší problém je spatřován ve spolupráci se Zastupitelským úřadem Arménie, který odmítá vydat cestovní doklad, neboť jeho vydání podmiňuje vykonáním vojenské služby v Arménii. Vzhledem k tomu, že účastník řízení nevlastní žádný cestovní doklad a nemůže si jej z důvodu nezávislých opatřit, je tedy žádoucí, aby mu příslušný doklad vystavila Česká republika.

Správní orgán I. stupně měl za to, že je vázán právním názorem Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, která zamítla vydání cestovního průkazu totožnosti ve dvou předchozích žádostech žalobce. Z dosud nashromážděného spisového

materiálu nevyplývá, že by od nabytí právní moci rozhodnutí z roku 2009 a 2013 došlo k podstatným změnám okolností, které by odůvodňovaly vydání cestovního průkazu totožnosti. Správní orgán I. stupně kontaktoval Zastupitelský úřad Arménie s tím, že žádal o sdělení informací, zdali jsou i nadále podmínky pro udělení cestovního dokladu Arménie stejné jako v roce předtím. Ze strany Zastupitelského úřadu Arménie nedošlo k potřebné součinnosti, a tak byl správní orgán I. stupně nucen čerpat informace z jiných jemu dostupných zdrojů. Především se jedná o pravomocná správní rozhodnutí ve věci žádosti o cestovní průkaz totožnosti, informace získané od agentury IOM (International Organization for Migration) a veřejně dostupné informace z internetové stránky www.backtoarmenia.com. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 17. 10 2014 žádost žalobce zamítl.

K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí správního orgánu rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora. Soud konstatuje, že ve skutkově i právně obdobné věci žalobce již rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 29. 08. 2016, č.j. 15 A 31/2014, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č.j. 2 Azs 250/2016. Soud nemá důvod se od svých stanovisek v této věci odchýlovat.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nesprávném postupu správního orgánu, jenž v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti je zejména neprokázání úmyslu vycestovat z území České republiky. Dle žalobce však vycestování zákonnou podmínkou pro vydání průkazu není.

Dle ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vydá policie cestovní průkaz totožnosti k vycestování na žádost cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem.

Dle ustanovení § 114 odst. 6 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, který pobývá na území bez platného cestovního dokladu, po:

- a) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů,
- b) udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti uděleného víza,
- c) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu,
- d) ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu
- e) zániku oprávnění k trvalému pobytu (§ 87),
- f) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nebo
- g) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud si nemůže z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem; cestovní průkaz totožnosti se vydá s územní platností do všech států světa a dobou platnosti shodnou s dobou platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území.

Dle ustanovení § 114 odst. 7 zákona o pobytu cizinců Zastupitelský úřad na pokyn

ministerstva vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, kterému bylo uděleno dlouhodobé vízum a je:

- a) manželem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, jehož manželství s azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany vzniklo před vstupem na území, nebo
- b) nezletilým dítětem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany anebo nezletilým dítětem manžela azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany,

pokud tento cizinec nemá platný cestovní doklad a nemůže si ho z důvodů na jeho vůli nezávislých opatřit nebo mu hrozí důvodné nebezpečí vážné újmy při použití cestovního dokladu, jehož je držitelem.

Dle ust. § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se cizinecký pas, cestovní průkaz totožnosti nebo cestovní doklad podle § 108 odst. 1 písm. f) cizinci nevydá nebo vydaný doklad odejme, jestliže pominuly důvody pro jeho vydání.

Z právní úpravy ust. § 114 zákona o pobytu cizinců vyplývá zákonná díkce umožnit cizinci získat určitou formu cestovního dokladu v případě, kdy sám cestovním dokladem státu, jehož je příslušníkem, z různých příčin nedisponuje. Podle v dané věci relevantního odstavce 1 je tímto dokladem cestovní průkaz totožnosti k vycestování, který na žádost cizince vydá policie v případě, pokud není možné cestovní doklad státu původu z objektivních důvodů opatřit jinak. Přes relativní stručnost právní úpravy lze smysl zmiňovaného průkazu dovodit např. z důvodové zprávy, v níž se uvádí, že: „*Cestovní průkaz totožnosti bude vydáván k vycestování z území po ztrátě vlastního cestovního dokladu, kdy cizinec si nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále může být vydán k vycestování dětí ponechaných na území z důvodů např. hospitalizace. [...] V zájmu realizace vyhoštění cizince se zakládá možnost, aby Policie České republiky z moci úřední vydávala cestovní průkaz totožnosti cizincům, kteří s cílem bránit vyhoštění např. zničí vlastní cestovní doklad.*“

Obdobně účel průkazu pojímá i odborná literatura, srov. např. komentář k zákonu o pobytu cizinců [VLČKOVÁ, Alena. *Zákon o pobytu cizinců na území České republiky a související předpisy (s výkladem): právní úprava k 01. 08. 2003*. Praha: Eurounion, 2003. ISBN 9788073170240]: „*Cestovní průkaz totožnosti vydává policie cizinci za účelem vycestování z území. Jde jednak o případy, kdy cizinec si po ztrátě vlastního cestovního dokladu nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále se vydává za účelem vycestování dětí mladších 15 let v případech, kdy zákonný zástupce vycestoval z území a dítě ponechal za podmínek stanovených v § 92 písm. b) na území ČR.*“

Ze shora citované odborné literatury i důvodové zprávy je zřejmé, že cestovní průkaz totožnosti k vycestování má sloužit k řešení takových životních situací, kdy cizinec zamýšlí či je povinen opustit Českou republiku, avšak v důsledku absence cestovního dokladu, jehož náhradu není schopen si zařídit, tak učinit nemůže. Uvedený doklad nemá tedy sloužit ani pro pobyt cizince na území státu či k cestování, ale jen pro vycestování. Tato podmínka je přitom základním předpokladem pro rozhodnutí o jeho vydání. Tím se cestovní průkaz totožnosti k vycestování dle odstavce 1 (a dále zejména odstavců 4 a 5) liší od cestovního průkazu totožnosti ve smyslu odstavců 6 a 7, jenž pouze za účelem vycestování vydáván není.

V daném případě si žalobce výslovně požádal o vydání cestovního dokladu dle odstavce 1, bylo proto na něm, aby prokázal, že skutečně hodlá z území České republiky

vycestovat. Jak však vyplynulo z průvodního dopisu k žádosti ze dne 09. 07. 2014 a ze zjištění učiněných v předchozích řízeních o žádostech žalobce, žalobce úmysl opustit republiku nemá, naopak uvedl, že v České republice hodlá zůstat. S tímto prohlášením tudíž nekoresponduje jeho současné tvrzení o tom, že měl na mysli toliko nevycestování do Arménské republiky, nikoliv nevycestování obecně, když je zcela očividné, že snahou žalobce je získat trvalý pobytový status v České republice, nikoliv odejít do zahraničí. Žalobce až při jednání v řízení před soudem počal tvrdit, že chce vycestovat do jakékoliv země, která mu bude ochotna vystavit cestovní doklad. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že hodlá vycestovat a tudíž nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat nezákonný a formalistický postup, když shledal, že nebyl prokázán úmysl žalobce vycestovat z území České republiky.

Lze proto uzavřít, že jestliže žalobce ve správním řízení netvrdil a následně ani neprokázal naplnění primárního účelu, k němuž má cestovní průkaz totožnosti k vycestování sloužit, tj. jednorázovou cestu mimo území České republiky, nesplnil základní předpoklad pro jeho vydání. Cestovní průkaz je vydáván na žádost cizince za účelem jeho vycestování, nikoli za účelem cestování obecně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 250/2016-39, dostupné na www.nssoud.cz). Pokud proto správní orgán, potažmo žalovaná, rozhodly o nevydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování dle ust. § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl jejich postup správný.

Na uvedeném faktu nic nemění ani skutečnost, že se žalobce v rámci správního řízení pokoušel prokázat splnění druhé kumulativní podmínky ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, již je nemožnost opatřit si z důvodů nezávislých na vůli cizince cestovní doklad jiným způsobem.

Správní orgán a následně žalovaná toliko uzavřely, že snahu opatřit si doklad u zastupitelského úřadu Arménské republiky nelze žalobci upřít. Z tohoto hlediska je možné nedostatečnou součinnost Zastupitelského úřadu Arménie považovat v určité míře za objektivní důvod, který není žalobce schopen vlastní vůlí ovlivnit. Na druhou stranu je důležité zmínit, že arménské velvyslanectví je schopné vystavit doklad k návratu do Arménie, který splňuje stejný účel jako cestovní průkaz totožnosti. V daném případě je však podstatné, že byl dostatečně zjištěn závěr o nesplnění podmínky zákonem vázaného účelu cestovního průkazu totožnosti k vycestování, když žalobce jednoznačně prohlásil, že území České republiky opustit nehodlá. I proto v případě, že by správní orgán na základě řádně zjištěných skutkových zjištění dospěl k jednoznačnému závěru o nemožnosti žalobce obstarat si cestovní doklad jiným způsobem, by cestovní průkaz totožnosti k vycestování nebylo možné vydat.

Pokud žalobce rovněž poukazoval na to, že cestovní doklad potřebuje pro účely podané žádosti o povolení k trvalému pobytu učiněné v jiném řízení a že jeho nevydání může způsobit jeho neúspěch ve věci z formálních důvodů, soud uvádí, že předmětem správního uvážení nemůže být úvaha, zda nevyhověním žádosti nemůže být žalobce poškozen v jiném řízení. V souladu se zákonnou úpravou se proto správní orgány musely toliko zabývat posouzením, zda žalobce splňuje pro vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování zákonné předpoklady, či nikoliv. Jejich postup proto nebyl v rozporu se zásadou dobré správy, jak namítal žalobce.

Rovněž rozpor se základními lidskými právy, potažmo způsobení závažné újmy v důsledku nuceného výkonu vojenské služby v Arménské republice, kterou má údajně jako podmínku pro účely vydání „standardního“ cestovního dokladu požadovat zastupitelský úřad,

nejsou na místě. Na základě sdělení Zastupitelského úřadu Arménie z roku 2009, bylo zjištěno, že účastník řízení (občan Arménie) s dosud nesplněnou vojenskou povinností může řešit tuto povinnost jiným způsobem v souladu s právním řádem Arménie. Je tedy zřejmé, že vykonat vojenskou službu, lze i jinak než jejím přímým výkonem.

Pokud jde o samotný názor, že povinnost vykonat vojenskou službu může být v rozporu s Listinou základních práv a svobod a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, pak soud konstatuje, že žalobce stále je – i kdyby jen formálně – arménským státním příslušníkem. Branná povinnost přitom patří k nejzákladnějším občanským povinnostem, což ostatně vyplývá z judikatury soudů. Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil, byť ve vztahu k azylovému řízení, již v rozsudku ze dne 29. 03. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49, takto: *„Odmítnutí nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. K opačnému závěru by mohlo dojít pouze v případech vymezených např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 08. 1994, č.j. 6 A 509/94-27, pokud by se žalobce musel: *„podílet na bojových akcích, z hlediska mezinárodních společenství obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.), a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.“*

Posouzení otázky možného zásahu do žalobcových práv s ohledem na vojenskou službu však v přezkoumávaném případě postrádá relevanci, když jej nebylo pro závěr o zamítnutí žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování třeba ze shora uvedených důvodů zkoumat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová